

зачервенено и очи почти свирепи, изкогна отъ кжщата на Иванъ Тюлевъ и почна да вика съ силенъ гласъ, като да е полудялъ:

— Бунтъ! бунтъ! Възстание! Скоро, Бобековъ, свиквай стотниците, удряйте камбанитѣ! . . .

Непознатиятъ дръпна пушка и гръмна нѣколко пжти. Загърмѣха и други пушки.

Въ единъ мигъ се иссипаха отъ сжщата кжща около 15—20 души, облѣчени въ нѣкаква чудна форма, наложили калпаци, върху които лъщяха златни левчета. Всички навирили пълни пушки и гърмятъ въ въздуха. Куршумитѣ свирятъ надъ кжщитѣ. Въ сжщото време зазвѣняватъ и камбанитѣ. . .

— Вържжавайте се! вържжавайте се!— ревъше съ всичкото си гърло чуждиятъ човѣкъ, непознатъ на мирнитѣ панагюрци.

— А бе, бай Георге! Чакай бе! Не сме още готови! . . . говорѣха нѣкои.

— Който е българинъ и юнакъ, да трѣгва веднага съ мене. Възставайте за освобождение на България! Народътъ е вече възстаналъ . . . И чужденецътъ хвърли предъ всички едно огнено писмо, написано съ кръвъ.

— На! четете!— рече той натъртено. Въ писмото се казваше:

„Братя, вчера пристигна въ Копривщица отъ Пловдивъ Неджибъ ага съ много заптии. Той поиска да затвори нѣколко души народни хора заедно съ мене. Като бѣхъ известенъ за вашето решение, зето на събранието въ Оборище, повикахъ нѣколко юнака и следъ като се вържжихме, отправихме се къмъ конака, който нападнахме, убихме мюдюра съ нѣколко заптии . . . Сега, когато ви пиша това писмо, знамето се развѣва предъ конака, пушките